

σκέψιν καὶ τὴν συνετὴν συμβουλὴν τοῦ εὐδοκίμως χειρισσαμένου τοῦσδε οἰκίας διὰ τοῦ πολυκυμάντου πελάγους, ὃ διαπλέομεν. Οὐδὲ ὁ μέχρι σήμερον Διοικητὴς ἡμῶν θέλει λησιμονήσῃ ἡμᾶς, πρὸς οὓς τοσαύτην ἐξεδήλωσεν ὑπερβάλλουσαν ἀγάπην, εἶμαι βέβαιος, ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς θέλομεν μ. κρυπθῆν αὐτοῦ, ὡς ἐν ἀδιασπαστῶ συμφεῖα, ἣν ὁ γρόνος δὲν θέλει ἐξασθενήσῃ, ἐνόσω ζῶμεν. Ἔστω πλησιον ἡμῶν ὡς ὁ πνευματικὸς πατήρ, ὁ προσέχων, μὴ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν σθεσθῆ ἡ λαμπάς, ἣν εἰς ἡμᾶς παραδῶκε.

Μεθ' ὃ ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων προέβη εἰς τὸ ἐξῆς: ψήφισμα:

Ἡ γενικὴ Συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κ. Μάρκου Ῥενιέρη τοῦ ν' ἀποχωρήσῃ τῆς λειτουργίας αὐτῆς μὴ ἀποδεχόμενος νέαν ἐκλογὴν διὰ τὴν ἐπιχειρημένην ἑπταετὴν περίοδον, ἐκφράζουσα ἐπὶ τούτῳ τὴν ἄκραν αὐτῆς λύπην διότι στερεῖται τῆς πεφωτισμένης διοικήσεως ἀνδρὸς ἐξόχου, σεβασμένη δὲ τὴν θέλησιν τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσχῃ αὐτῷ τρανήν ἔνδειξιν τῆς ἐγνωμοσύνης καὶ τῆς τιμῆς αὐτῆς διὰ τὰς μεγάλας ὑπὲρ τῆς τραπέζης ὑπηρεσίας του,

Ἀποφασίζει:

1) Ὁ Μάρκος Ῥενιέρης ἐκλέγεται δημοφώνως ἰσόβιος ἐπιτιμος διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς τιμῆς καὶ ἐγνωμοσύνης ἕνεκεν.

2) Μετάλλιον χρυσοῦν ἀπονέμεται αὐτῷ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐξόχων πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ὑπηρεσιῶν του, φέρον ἐκτετυπωμένα ἄφ' ἐνὸς μὲν τῆν προτομὴν αὐτοῦ καὶ γύρωθι τὴν χρονολογίαν τῆς ἐνάρξεως καὶ τῆς λήξεως τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ὡς Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς. ἄφ' ἑτέρου δὲ στεφανον δάφνης καὶ γύρωθι τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «Μῆκος Ῥενιέρη ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος», ἐν μέσῳ δὲ τοῦ στεφάνου τὴν χρονολογίαν τῆς ἀποφάσεως τούτης.

3) Νὰ ζητηθῆ πρὸς τῆς Κυβερνήσεως ἢ διὰ Β. Διατάγματος ἔγκρισις τοῦ ἀ. ἄρθρου τῆς παρούσης ἀποφάσεως ὡς εἰδικῆς τροπολογίας τοῦ Καταστατικοῦ.

4) Ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἀποφάσεως γεγραμμένον καλλιτεχνικῶς ἐπὶ περγαμνῆς, φέρον δὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ προέδρου καὶ ἀντιπροέδρου τῆς Συνελεύσεως καὶ τοῦ γραμματέως αὐτῆς νὰ ἐγχειρισθῆ ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐν ἐπίσημῳ συνεδριάσει τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπεζῆς τῷ κ. Μάρκῳ Ῥενιέρη.

ΝΕΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἐξεδόθη τὸ 35 τεῦχος τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ ὅπερ ἐκδίδουσι ἐνταῦθα οἱ κ. κ. Μάρτ καὶ Χρίστ, τῆ ἐπιμελεία τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ ἄρθρων ἀναφέρονται ὡς ἐκτενέστερα τὰ ἐξῆς: Ἀπόλλων, Ἀπολλωνία, Ἀπολλώνιος, Ἀπολογία, Ἀπολύμανσις, Ἀπομνημονεύματα κτλ. Τὸ τεῦχος συνοδεύει πινάξ Ἀσσυριακῶν ἀρχαιοτήτων.

ΑΠΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἐδημοσιεύθη πινάξ περὶ τῶν ἐν τοῖς νήσοις τῶν Κυκλάδων ὑπαρχουσῶν ἱερῶν μονῶν ὀρθοδόξων καὶ καθολικῶν. Ἐν Μυκόνῳ ὑπάρχουσι δύο μοναί, ἡ τῆς Τουρλιανῆς μετ' 25 μοναχοῦς καὶ ἡ τοῦ Παλαιοκάστρου μετ' 15 μοναχῶν. Ἐν Σύρῳ ὑπάρχει ἡ μονὴ τῶν Ἱησοῦτιτῶν ἔχουσα 7 μοναχοῦς, ἐν Σερφῳ ἡ τῶν Ταξιάρχῶν μετ' 10 μοναχοῦς, ἐν Ἀνδρῳ ἡ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μετ' 25 μοναχοῦς καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Νικολάου μετ' 13, ἐπίσης δὲ ἡ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς μετ' 25 μοναχοῦς, ἐξ ὧν δύο θηλυκοὶ γένους. Ἐν Τήνῳ ὑπάρχουσι αἱ ἐξῆς μοναί: Ἡ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, δυτικῆ, οὐδὲνα ἔχουσαν μοναχόν, ἡ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πρὸς 111 μοναχῶν καὶ ἕνα ἄρρενα, ἡ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ ἔχουσα 8 μοναχοῦς καὶ ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου (δυτικῆ) μετ' 2 μοναχοῦς. Ἐν Νάξῳ ὑπάρχουσι ἡ μονὴ τοῦ

Ἁγίου Φραγκίσκου Σαλεξίου ἔχουσα 3 μοναχοῦς καὶ ἡ μονὴ τῶν Οὐρσουλινῶν μετ' 11 μοναχῶν. Ἐπίσης ἡ μονὴ τῆς Φανερωμένης πρὸς 9 μοναχοῦς, ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μετ' 6 τοιούτους. Ἐν Πάρῳ ἡ μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἡ Δογκοδόβρας μετ' 48 ἄρρενας καὶ ἡ μονὴ τοῦ Χριστοῦ Δάσου μετ' 31 ἐξ ὧν εἰς μόνος μοναχός. Ἐν Θήρᾳ εὐρισκόμεν τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου μετ' 2 μοναχοῦς καὶ 13 μοναχῶν, τὴν μονὴν τῶν Δομινικανῶν μετ' 19 μοναχοῦς, ἐξ ὧν 17 θῆλεις, τὴν μονὴν τῶν Λαζαριστῶν μετ' 68 μοναχοῦς, ἐξῶν 3 μόνον ἄρρενες, καὶ τὴν μονὴν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους μετ' 12 μοναχῶν. Ἐν Ἀμοργῷ ὑπάρχει ἡ μονὴ τῆς Χοροδωτισσῆς μετ' 23 μοναχοῦς, ἐν Ἀνάφῃ ἡ τῆς Καλαμιωτισσῆς μετ' 23 μοναχοῦς, ἐν Καλλίστῃ τῆς Θήρας ἡ τοῦ Προφήτου Ἡλίου μετ' 23 τοιούτους. Ἐν Σίφῳ ἡ μονὴ τοῦ Προφήτου Ἡλίου καὶ ἡ τῆς Βρύσεως μετ' 9 μοναχοῦς.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ

Γενομένης μειοδοτικῆς δημοπρασίας διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ καταστήματος τῶν ἐν Ὑπάτῃ λουτρῶν κατεκυρώθη αὐτῇ ἀντὶ δραχμῶν 140,019. Τὸ κτίριον θὰ ἀποτελήται ἐξ ἐνὸς πατώματος ἔχοντος ἐν τῷ μέσῳ μὲν τὰ δωμάτια τοῦ διευθυντοῦ, τοῦ ἱατροῦ καὶ τῆς ὑδροθεραπευτικῆς, ἐκατέρωθεν δὲ ἀνὰ τεσσαράκοντα λουτήρας διὰ τοὺς ἀνδράς καὶ τὰς γυναῖκας καὶ εἰς τὰς ἄκρας ἀνὰ μίαν δεξαμενὴν.

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φοιτητὴν, Πάτρας. Τοὺς μεγίστους μισθοὺς ἐκ πάντων τῶν καθηγητῶν λαμβάνουσι οἱ τῶν ἀγγλικῶν Πανεπιστημίων. Ὡστὼ π. χ. ὁ καθηγητὴς τῆς σασκρικτικῆς ἐν Ὁξφόρδῃ, ὅστις ἔχει ἐν ὄλῳ 3 - 4 ἀκρατάς λαμβάνει κανονικὸν μισθὸν 25,000 φράγκων κατ' ἔτος, ὁ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ, οὐδὲνα ἔχων ἀκρατὴν, 15,000 φράγκων. Σημειωτέον δ' ὅτι πλὴν τοῦ κανονικοῦ μισθοῦ ἔχουσι οἱ καθηγηταὶ καὶ ἐκτάκτους ἀπολαύς, πολλῶ ἀνωτέρας τοῦ μισθοῦ.

κ. Δ. Δ. Ἀργστολίον. Ἐλήφθησαν, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Τὸ ζητηθὲν ἀπεστάλην.

κ. κ. Γ. Ν. Γ. Π. Ἀργστολίον. - Γ. Γ. Μεσσηνίην. - Γ. Γ. Μόσχην. Ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ σας.

κ. Ε. Π. Πάτρας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἐλήφθησαν. Ταχυδρομικῶς ἔχετε ἐπιστολήν μας.

κ. Α. Πρ. Πάτρας. Ἐκαστον φύλλον τῆς Ἔστιας τιμᾶται λεπτῶν 30.

κ. Σ. Μ. Λεῖθαν. Ἐλήφθησαν, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς σᾶς γράφομεν. Τὸ φύλλον τοῦ κ. Μ. ἐπεστράφη ἡμῖν ἕνεκα ἀνεπαρκοῦς διευθύνσεως. Παρακαλεῖσθε νὰ μᾶς σημειώσετε ταύτην.

κ. κ. Γ. Κ. Πάτρας. Ν. Θ. Τ. Ἀργστολίον. Γ. Δ. Παύλογραδ. Ι. Ε. Ι. Βῶλον. Γ. Κ. Κ. Κέρκυραν. Τὰ ζητηθέντα ἀπεστάλησαν ὑμῖν.

κ. κ. Π. Χ. Κωνσταντῆζαν. Δ. Σ. Πειραιᾶ. Γ. Κ. Παρισίους. Μετεβλήθη ἡ διευθύνσις.

Ἐόανον, Ἐναύθα. 1) Κύκνειον ἄσμα λέγεται τὸ ὕστατον ἄσμα ποιητοῦ ἀπὸ τοῦ κύκνου, ὅστις, κατὰ τὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων, ἦδεν ὅτε ἠθάνατο προσεγγίζοντα τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἰδοὺ τὶ περὶ τούτου λέγει ὁ Ἀριστοτέλης: «Ὁδικοί δὲ (οἱ κύκνοι), καὶ περὶ τὰς τελευταίας μάστιγα ἄδουσιν» ἀναπέπονται γὰρ καὶ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ τινες ἤδη πλέοντες παρὰ τὴν Διβῆν περιετῶνον ἐν τῇ θαλάττῃ πολλοὺς ἄδουσιν φωνῇ γῶδεις, καὶ τούτων ἐώρων ἀποθνήσκοντας ἐνίους. (Περὶ ζώων ἱστορ. Θ', γ' 2). 2) Τὸ καλλίτερον γαλλικὸν βιβλίον περὶ τῆς μονομαχίας εἶνε τὸ τοῦ verger de St. Thomas «Du duel; histoire, législation, droit contemporain», ἐκδοθὲν ἐν Παρισίοις τῷ 1879.

Περίεργον φιλομαθῆ, Κάϊρον. 1) Πόθεν ἐπήγαγεν ἡ πρόληψις ὅτι τὸ ταύρειον αἷμα εἶνε δηλητήριον, καὶ ἂν αὐτὴ σώζεται μέχρι τοῦ νῦν ἀγνωστοῦμεν. Τοῦτο μόνον εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Θεμιστοκλέους ἐκ ταυρείου αἵματος μῦθος εἶνε ἀρκούντως παλαιός, ἄφ' οὗ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 83) μνημονεύει αὐτοῦ ὡς γνωστοῦ. ὑπῆρχε δὲ καὶ παρὰ τοῖς παλαιωτάτοις Αἰγυπτίοις ἡ πρόληψις, διότι καθὰ ἱστορεῖ ὁ Ἡρόδοτος (Γ', 15) ὁ Ψαμμήνιτος «αἷμα ταύρου πιδὸν ἀπέθανε παραχρῆμα.» Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀποσπ. 15) ἡ Ἑλένη ὑποτίθεται λέγουσα ἐς προτιμότερον εἶνε αὐτῇ νὰ πῆ αἷμα ταύρειον ἢ νὰ ὑποφέρῃ ἀκούουσα τὰς δυσφημίας. 2) Τὰς Κάρλοβιτς εἶνε ἔδρα τοῦ